

Lezingen Ex. 17,8-13 Luc. 18,1-8

De tekst van de evangelielezing in het boekje gaat vergezeld van de afbeelding op de omslag. Daar kunnen we verschillende betekenissen aan geven. Zo kunnen we de vrouw die daar staat in eerste instantie zien als de weduwe die voor de tigste keer bij de rechter is geweest om haar zaak te bepleiten. Te vergeefs. Het donkere venster, laten we zeggen het 'loket', is gesloten. Ze krijgt geen gehoor. Een uitzichtloze situatie. Keer op keer. Totdat de rechter bij zichzelf overlegt en tot de slotsom komt om de weduwe toch maar te helpen, al is het maar, zoals we hoorden, 'om niet langer geplaagd te worden door haar eindeloze bezoeken'. De aanhoudster wint. En het is deze instelling van de vrouw die Jezus zijn leerlingen ten voorbeeld stelt om te volharden in het gebed. Kijken we nu naar de afbeelding dan zien we daar die vrouw staan, de handen biddend ineen gestrengeld, als voorbeeld van de mens in gebed.

Van alle vier de evangelisten is het met name Lucas die Jezus karakteriseert als een man van gebed. In het gebed weet hij zich verbonden met God, probeert hij zuiver te krijgen wat er van hem wordt verwacht. Bidden kan ons doen beseffen wie we in de kern zijn: mensen, bedoeld om in het licht van Gods goedheid te staan en dit licht uit te stralen naar anderen. De afbeelding laat het mooi zien: de vrouw, verzonken in gebed, staat in het licht. Staan in het licht van Gods goedheid en dit uitstralen naar anderen wil zeggen: ieder ander goed doen, ieder ander recht doen. Kijkend naar het leven van Jezus kunnen we zeggen dat hij dit ten volle heeft waargemaakt, tot en met zijn dood aan het kruis. Gebed hield hem in alles staande. Na hem zijn talloos velen hem hierin nagevolgd. Hier, in de basiliek, is het in dit verband voor de hand liggend om te wijzen op Titus Brandsma. Hij wist zich voortdurend staande in Gods licht en straalde Gods goedheid volop uit naar anderen. Ook hij hield zich staande door gebed, ook in de gruwelijke omstandigheden van het concentratiekamp. Hij spoorde medegevangenen aan om ook te bidden, zelfs voor degenen die hen mishandelden.

Staan in het licht van Gods goedheid en dit uitstralen door te kiezen voor het goede, voor wat licht brengt in het leven van anderen. Het is goed dat we dit ons extra realiseren op een dag als vandaag waarop we Missiezondag vieren, zoals u op blz. 9 in het boekje kunt lezen 'vooral een feest van de solidariteit'. Dit jaar wordt vooral de katholieke kerk in Myanmar voor het voetlicht gebracht. De mensen daar gaan al vele jaren gebukt onder een bloedige burgeroorlog en eind maart van dit jaar werd het land ook nog eens getroffen door een verwoestende aardbeving. Het licht van Gods goedheid brengen in het leven van anderen betekent hier heel concreet: gul zijn bij de 2^e collecte die hier straks voor wordt gehouden.

Zowel hier, in de basiliek, als op zoveel andere plaatsen zijn er gebedsruimtes waar mensen even naar binnen kunnen lopen om een lichtje of een kaars op te steken en dan even te bidden. Hierbij gaat het dan om situaties van uiteenlopende aard. Dat blijkt wel wanneer je door zo'n intentieboek bladert wat vaak aanwezig is. Dan wordt je getroffen door wat mensen allemaal ter harte gaat: van alles wat zich in een mensenleven aan lief en leed voor kan doen trekt aan je voorbij. Het opsteken van een lichtje is voor velen ook zo'n manier om geestelijk staande te kunnen blijven. Wellicht is hier een mooie verbinding te maken met het gebeuren in de eerste lezing. De Israëlieten strijden tegen Amalek. Dit gevecht is in feite een beeld van de voortdurende strijd tussen kwaad en goed. Ondertussen staat Mozes op de top van een heuvel, met de staf van God in zijn hand, alsof hij daarmee tot de strijdende Israëlieten wil zeggen: hou dit beeld van God voor ogen. Oriënteer je op Hem, op datgene waar Hij voor staat en dat is: bevrijding van onderdrukking. Zolang Mozes zijn armen opgeheven houdt en dit godsbeeld kan laten zien zijn de Israëlieten aan de winnende hand, maar laat Mozes zijn armen zakken en verdwijnt het godsbeeld uit het zicht dan wint Amalek. Wanneer we zo'n lichtje of kaars opsteken is dat misschien zo iets als het omhoog houden van die staf van God om zo steun te ondervinden, in het leven staande te kunnen blijven, het in ons verlangen uit te kunnen houden. Het opsteken van een lichtje of kaars kan ons bovendien herinneren aan hoe we bedoeld zijn, zoals gezegd:

om in het licht van Gods goedheid te staan en dit licht uit te stralen door de ander goed te doen, recht te doen.

Laten we dan in dit Licht gaan staan en moge ons voortdurend gebed ons hierbij tot steun dienen. Dat het zo mag zijn.

Ruud Willemsen ocd